

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תצויר לעצמך בנח הראי' שלך אוד שגשיא דורנא
עופד מולד ומצוה עליד: הקשב, 'אנכי נחתו
לפניכם חיים' לעוסק בהפצת התעיונות חוצה'
ראה עמוד 13

ערב שבת קודש פ' ראה
חי' תהא שנת נפלאות טובה

לסמ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

3 דבר מלכות - פרסום ראשון בלה"ק

מלחמות המשיח / משיחת ש"פ ראה תשל"ה

6 זמן הגאולה - שיחה בפרסום ראשון

החידוש של משה רבינו בפי ראה / בנוגע לפרשת השבוע

8 "ויכרך כל ישראל" - מדור חדש

הכרעת העולם לפני זכות (חלק א') / לקט שיחות בענין תי"ל

13 "המעשה הוא העיקר"

נשיא דורנו עומד מולד ומצוי / הוראות למעשה בפועל

14 כתתי"ק - פרסום ראשון

רבנות אמיתית ומנהיגות אמיתית / מהגרת הרבי על שיחת ש"פ עקב תשמ"ט

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "אגודת חסידו תידי" באה"ק, תחת נשיאות רביק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יוצא-לאור על-ידי: תלמוד ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", "שיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף אוה"ב: 11213, Brooklyn, NY 383 Kingson Ave. #38 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף אוץ הקודש: שובל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)

דואר אלקטרוני: il:net@evision.yeh • אינטרנט: http://www.moshach.net/blind

במסגרת: "אגודת חסידו תידי" באה"ק, תחת נשיאות רביק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יוצא-לאור על-ידי: תלמוד ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", "שיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף אוה"ב: 11213, Brooklyn, NY 383 Kingson Ave. #38 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף אוץ הקודש: שובל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)

דואר אלקטרוני: il:net@evision.yeh • אינטרנט: http://www.moshach.net/blind

במסגרת: "אגודת חסידו תידי" באה"ק, תחת נשיאות רביק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יוצא-לאור על-ידי: תלמוד ה"קבוצה", "חייילי בית דוד", "שיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף אוה"ב: 11213, Brooklyn, NY 383 Kingson Ave. #38 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף אוץ הקודש: שובל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)

דואר אלקטרוני: il:net@evision.yeh • אינטרנט: http://www.moshach.net/blind

מלחמות המשיח

משיח יהי כזה שאננו מתפעל מדמוקרטי, אלא "כוף כל ישראל" • משיח יהי בשר ודם, מבית דוד, אשר יהי תחילה "הוגה בתורה . כדוד אביו", הוא ילמד תורה כמו "בטלנישער איד" • כל ענינים אלה יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול לידע שכל זה יהי למטה מעשרה טפחים

תרגום תפשי משיחת ש"פ ראה, מבר"ח אלול ה'תשל"ה – בלתי מוגה
פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

רק "מלחמה" סתם!
והביאור בה: כאן הדיק הוא "מלחמת ה", כלומר, מלחמה זו אינה בלבל שהיא מעוניין בשטח זה או אחר, אלא מה שנוגע לו הוא "מלחמת ה" – מכיוון שהקפ"ה אמר בבית בין הבתרים "להקד נחתי את הארץ הזאת", ובאופן של "לאחות עולם", זאת אומרת שארץ ישראל לגבולותי מוכחת להיות אצל היהודים: והיות ו"דבר אלקינו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לנו, משום שהקפ"ה אמר שזה שייך ליהודים. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולותי מוכחת להיות בדי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לנו – אזי עוד עוברים בזה על הלא ד"ל א תתנם", שאסור לתת לנו חני' בארץ. איז-הכי-נמי שהזוהנו "אל תתנה בני קטן", על אחת כמה וכמה לא בני גדולי, ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שליש שבעות וכו' שלא יעלו בחומה" (כתובות קי"א) – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל

כאשר הרמב"ם מדבר אודות סוד התגלות משיח (הל' מלכים ומלחמותיהם פ"א ה"ד), הוא מפרט בה כמה וכמה סיגנים ואשר לא מוצאים במקום אחר שיאמר כל כך הרבה סיגנים!:

"יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויפוך כל ישראל לילי בה (בדרך התורה) ולחזק בדקת" – משיח יהי כזה שאינו מתפעל מדמוקרטי, אלא "יכוף כל ישראל". הוא לא יעמיד להצבעה האם לנהוג בהתאם ל"דבר הוי" או ה"לכה" או לא, אלא הוא יודע אשר "דבר אלקינו יקום לעולם". תחילה הוא יעשה את עבודתו בדרכי נועם ודרכי שלום אך אחר כך יכוף כל ישראל".

ותמיד הרמב"ם: "ילחום מלחמות ה":
כאשר אומרים "מלחמה" סתם הרי הכוונה היא למלחמת הארץ, אך כאן קורא למלחמה זו "מלחמת ה" – וצריך לזכור: מדוע כאן מדייק לומר "מלחמת ה"? (ובפרט שלחל (בהמשך הפרק) לגבי מלחמת גוג מוגו מזכיר

רבנות אמילית ומנהיגות אמילית

בקשר עם יום ההילולא כ' מנחם אב שחל בשבוע האחרון, מובאים בזה ב' צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ עקב, ח"י מנחם אב ה'תשמ"ט, בנוגע לבעל ההילולא (נדפס בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 649)

להלן פיענוח הכתיב (בא בהדגשה):

.. וואס בוים ההילולא איז ז'ל עבודתו אשר עבד כל ימי חייו" שטייט בגלוי און איז "פועל ישועות בקרב הארץ":

עבודתו פון דעם בעל ההילולא איז באשטאנען (בעיקר) אין כל השייד לרבנות אמילית ומנהיגות אמילית, כולל – אפי' בהיותו אין א גלות בתוך גלות, וואו ער האט זיך עוסק געווען אין תורה ויחדות, כולל אויך – הפצת פנימיות התורה, מתוך מסירות נפש ממש, און ווען דער צער גלות ציט זיך א מישד זמן, איז דא א מעלה אין דער עבודה .

47 .. הפיכת ענין הדין (דבבל ודגלות בבל) לשם א-ל, מדת חסד – ע"ד ההפכה דהגלות לגאולה בבלל (ע"י שמכניסים ב"גולה" הארץ של אלופו של עולם ונעשה "אגולה").

התוסף תנע ל':

ורמג שבפ' בתוקותי שמעו ז"כ כל אחד ש"אם בתוקותי תלכי" אז "נתתי גשמילים בעתם" בכ"ז לא ה' בזה הענין ד'יענו כל העם ואמרו אמון", וזה נעשה דקא בהר גריזים כ' ששם שמעו כל בני ישראל, וכל אחד שמע אותו דבר ולא היו שישים ריבוא ברכות, או תר"ג, כיון שב"י נהיו שם כאחדים ממילא הברכה והקלה היא לכלם אותו דבר, והיות שב"י נהיו כאחד ממילא גם התורה ומצוות נהיו כאחת. וזהו החידוש המדול שנעשה בהר גריזים ובהר עיבל (ראה גם לקי"ש ח"ט ע' 270 תע' 28).

וע"ז אומר משה רבינו "ראה אנכי" וגו' – אע"פ שזה ה' עור לפני שעמדו בהר גריזים ובהר עיבל, אבל רואים שמושה רבינו אמר כבר את הענין הזה במפורש גם בפ' נצבים, שאז ב"י עור היו בעיב חידון, ומ"מ כיון שמושה אמר להם א"י, סימן שה' צדיק להיות לזה הכנה עור קודם שייגיעו לזה גריזים, והתכנה התחילה כשמושה אמר את פ' דאה. ולכן רש"י מעתיק את התגובת "דאה אנכי נתון", שבה רש"י מוכיח את פירושו על התיבות ברכת וקלה.

ועוד יש לומר שמרומנו בזה גם הענין מה שאדמו"ר הזקן כותב בלקי"ק (וראה גם לקי"ש ח"ב ע' 398 ואילך. ועוד) שתמיד קוראים את פ' נצבים בשבת שלפני ר"ה (כי אז צריך להיות כ"לילכם" – "לאחדים כאחד", וזהו גם מה) ששם (בפ' נצבים) אומר "הגלות לנו ולבנינו" שהתחלת ההכה לענין הערבות התחיל מפרשת נצבים, וענין זה, נעוץ סופן (פ' נצבים – סוף הודש אלול) בתחלתו (פ' ראה – התחלת העבודה דחודש אלול), שמפורשת ראה כבר מתחלה ההכה.

(משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ה - רשימה פרשית, בלתי מוגה)

נשיא דורנו עומד מולך ומעודה

הגהתי: ”ועד הנחות המתמזמים”. הרגזום: מערכת ”יחי המלך”

”דא”ה” מלמד יהודי שעבדתו צריכה להיות באופן של ראי’. ובלשון הירושלמי עה”פ בתהילים [שאמר היום] ”אך בעלם יהחל איש” [וכמבאר בשימות הצ”צ על הפסוק] – על האמר שמועה מפי אמורה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו”.

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שידות, שאמנם זה מאוד טוב ויפה (”פיין און גוט”), אלא חובבים ממך ש”יהא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו”, ”דא”ה אנכי נוטן לפניכם היום” – תצייר לעצמך בכת הראי, שלך איך שנושאי דורנו עומד מולך ומצוה עלך: הקשב (”הער זך איין”), ”אנכי נוטן לפניכם היום” לעיסוק בהפצת המעיינות חוצה;

הרי ישנם פה אלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – יש הרי תמונת מדוייקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה החזרה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שידות וחות על זה, אלא חובבים ממנו יותר – שיהי ”דא”ה”, תצייר לעצמך ותראה ”כאלו בעל השמועה עומד כנגדו”, ושולח איתך לשליחות זו. ואזי זה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב. או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

(מש”ש”ט”פ ראה ה”תש”ו – בפתיח חנה)

להכריז ולפרסם בכל מקום

ובנוגע לפועל: יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע”ד העבודה המיוחדת דוריש אליל המרומזת בחמשת הדאשי-תיבות דתורה תפלה גמ”ח תשובה וגאלה, ובהדגשה מיוחדת בנוגע ל”ת החמישי, ענין הגאלה, כפי שהודדת בכל עניני העבודה, ע”י”ז שהדורים ונגשים בדרחה של הגאלה (כולל ובמיוחד ע”י לימוד התורה בעניני גאלה וביהמ”ק), מתוך צפי’ ורדות נמורה שתתקף ומיד רואים בעיני בשר ש”חנה זה (המלך המשיח) בא”.

ובפטוטה: **להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב”ה אומר (ע”י עבדיו הנבואים) לכא”א מישאל ”דא”ה אנכי נוטן לפניכם היום ברכה”, ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאלה האמתית והשלימה.**

ויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכה”ל צ”ל גם ע”י אלה שטוענים שעדיין לא נקבל ענין זה (בשליחות) בהנבה והשגה והכרה שלהם, דכ”ן שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשליחות, יכולים (ובמילא צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מביי ביתו (שבדראי אינם צריכים ”לסבול” מזה שעדיין לא הונה הדבר בשכלו), וכל אלה שנומצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל, ובידאי שעי”י ההשתדלות המתאמה יתקבל הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שישקלט אצלו בפנימיות וכו’].

(מש”ש”ט”פ ראה, א’ ד”ד”ח אלקל, ה”תש”א – חנה)

אלוקינו יקום לעולם” – זה צריך להשאיר ביד יחודים, ובמילא: כל מה שנוכל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאיר אצל יחודים, וחל על זה הלא ד”ל תחום” ולתעיר מהשק”ט מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אוציקולופדיה תלמודית ערך א”י). ומה שמחויי לגבולות א”י אין על זה הלא ד”ל תחום”, ואם מוכרחים היכן שהוא ”לתקוע” גויים – זה יכול להיות בסיני, אבל לא בארץ ישראל.

וממשיך הרמב”ם ”ויצוה” – כלומר, שבאם יוצאים ל”מלחמת ה” איז אין צורך אפילו ללחום, אלא מנצחים בדרך ממילא – ”תיפול עליהם אימתה ומח”ז; שכן כך אמר הקב”ה בבית בן הבתרים, גם הגויים יודעים מכך – וכמו שנואמר ”אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בניצנים בנוסות, אבל) ואנחנו בשם ה’ אלקינו נזכיר” – אם רק ישנו ”אנחנו בשם ה’ אלקינו נזכיר” איז ”יענונו ביים קראנו”. והגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים יודעים שבועה – עם היות שיש בה עניין ה”שיתוף” כיוון שבשעת מעשה הם אוחזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו’ – אבל ביחד עם זה הם אוחזים גם את הפסוק ”אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה’ אלקינו נזכיר”, כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמנו וממשיך הרמב”ם, שאפילו אם ה’ ילקחום מלחמת ה’ וינצח”, עדיין אין זה ראי’ שהו משיח והגמעה כב הגאלה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יחודים. הצלה של שיטח באה”ק, אך עדיין לא הגאלה;

– וכפי שהרמב”ם אומר (סחמ”צ מ”ע ק”ג) שבא”י תמיד צריכים להיות יחודים על אדמתו, ולא ה’ מעולם זמן שלא היו יחודים בא”י. וחרוגו צבא מביאר טעמים לזה (צפ”ע) חוריות ג’ ב): מכיון שבעם ישראל צריך

אסור לתת ממנה לגוי משום ”לא תחנם”, ובמילא – לא שייך הענין של ”שליש שבועות” וכו’, כי אותו ג’ שבועות אינו יכולות לבטל לא.

וזה שלפני עשר שנים לא ה’ כן המצב – כי אז עדיין לא ה’ ברור שהגיע הזמן שהקב”ה רוצה אשר א”י תהי’ ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב”ה רוצה שהיא תהי’ ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום ”לא תחנם”; **כשהקב”ה נתן את ירושלים, חבונן, טברלי, צפת וכו’ ליהודים – אסור לתת אותם לגוי**

[באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד ”דיבר הלי זו הלכה” היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מדידה ב”דיב הלי זו הלכה” אמנם ב”ז’דמן” זה מכוון ה”ייבן ה האנס”=הרמת יד]. אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מדידה ב”דיב הלי זו הלכה”?) – יתבוננו עד היכן זה מתדרד: **אותו אחד** הרוגים גויים בתור יחודים ואומר שזהו הישג דתי, הוא גם אמר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בירושלים... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלקי ערבים ולא יתיר מאשר (להבדיל) מאת יהודים; ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו’; בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) הם הרי רצו לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום ”מה יאמרו הגויים”, והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו’ כדי שיוכלו לוסתרה, וכ”י שיתר’ להם חני’ בארץ – חיפך הלאו של ”לא תחנם”, ולאחר כל זה הוא אמר שזהו הישג דתי].

וזה מה שהרמב”ם אומר ”יילחום מלחמת ה” כי לו (למשיח) נוגע מה **שהקב”ה אומר, וחיית והקב”ה נתן זאת ליחודים, ו”דיבר**

יצא למלחמה – בלימוד התורה, ”לסתר אשה לבעלה“ (ברכות ד' א), שכאשר הגיעה יחתי' עני' לשאל האם היא טהורה לגעלה, הוא עזב את כל ענייניו והסתכל בספרים וכו', כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה לגעלה או לא. אע"פ שישנו גם הרמז ב"לסתר אשה לבעלה" – שקאי על סתר נוסחתי-ישראל להקלה – בכל אופן ישנו גם הפדיוש בפסונו, שכאשר הגיעה אשה לשאל שאלה הוא עסק בזה בעצמו. לכאורה ה' ביכולתו לשלוח אותה לרב, לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ הוא עצמו עסק בזה – כזה דבר יקר לתת למישהו אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת בעצמו – "לסתר אשה לבעלה" – אשר עי"ז "ונקתה ונדעה דרעי", ודווקא עי"ז זה מניעים גם לפירוש הפנימי ב"לסתר אשה לבעלה".

ועי' שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן של "לסתר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש חידושים וכו'...) – ניתן הכח ליוזב לצנח במלחמות, ועי"ז כאשר ילך קטנה מדלוקה נותן שבת, זה נותן את הכח לאותו אדם שלוחם מלחמות ה', שהוא ניצח.

וזהו שהרמב"ם אומר את סדר הענינים בזה, שיהי' "מלך מבית דוד הוגה בתורה . . . כדוד אביו . . . ויכונן כל ישראל ללכת בה", ואחר כך "ילחם במקומות" – וינצח, ואחר כך "בנה מקדש במקומו" – משיח יבנה את בית המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא, ועל אותו כמה וכמה לא זה שמטוה ממזדים וחמנא ליעלן – ורק אז "קבץ נדחי ישראל" – אזי הוא "משיח דודא", ואז בודאי יקיים "אזי אהפוך אל עמיים שפה ברוחה ונר' לעבד שכס אחד", והייתה לה' המלכות, "ודבר אלוקינו יקום לעולם".

להיות י"ב שבטים, שזה דווקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, והנה חלוקת גושה ואפרים תלוי' בענין חלוקת הארץ, כי בנוגע לענין זה החשיבים לב' שבטים: נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באר"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת ארץ ישראל – בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים – במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן ממשיך הרמב"ם ואומר, שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של יהודים, והוא יהי' את חיי כמנהג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו". וממשיך "יקבץ נדחי ישראל", שרק לאחר שהוא יבנה מקדש יהי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך מסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן הגאולה, ומבין שכונתו אשר כל ענינים אלה יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר מדלי לדיע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

והתחלת כל הסינים הוא: משיח יהי' בשר דם, מבית דוד, אשר יהי' תחילה "הוגה בתורה . . . כדוד אביו", הוא ילמד תורה כמו "בסלישער אזי", כמו דוד המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי' – שר הצבא – למלחמה. דלכאורה צריך להבין: הרי דוד יהי' מלך, אם כן ה' עליו לשבת במפקדה הראשית ("הדע-קוארטיעס" כמו שקוראים לזה כאלו), ולעשות תוכניות וכו'? אף על פי כן, במה ה' יהי' דוד עוסק כאשר יואב

שפעתה הענין עבר מ"הנשיא הוא הכל" אל "הכל", היינו לכל אחד ואחד מישראל.

כלומר: כל עוד ה"י הענין ד"הנשיא הוא הכל" וכל אנשי הדור היו מסורים אליו וכו', אפשר ה' לצאת י"ה עי"ז ולומר שהענין שייד לנשיא הדור בלבד, אלא שאעפ"כ פועל "עדיין לא בא", אבל לאחר יציאת הדורות, כאשר המצב הוא ד"אכשור דודא" בתמי', וביחד עם זה הולכים ומתקרבים לימן ד"בעתה" ו"האישנה" (כמבואר בסוף דרושי פורים שבשערי אורה) – הרי נעשו נה"י הכרח גדול יותר לעסוק בזה, וממילא הדבר נמסר לכא"א מישראל.

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, בתוך שאת יותר עזר, עד שהענין יגיע לדיעתו של כא"א מישראל, אשר עי"ז מעשה אחד וחיד, דיבור אחד וחיד, או מחשבה אחת יחידה, ביכלתו להביא ישועה והצלה לעולם, כפסיד הרמב"ם:

ולחוסף ולחודש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובהו גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום ה"י יכול לצאת י"ה בעבודתו של נשיא דורו (שאפילו פורסם "קאי" וכו', כניסי) – הנה לאחר שפאו כבר עבור עשרות שנים, הרי זה דבר ברור שהדבר הוחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לדיעתו של כא"א מישראל שקיים הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי:

ועי"ז מובן מדוע אין ברירה ומכוחים לדבר פעם אחר פעם ולהעיש ללא הרף אודות הקיבץ, אודות מות המשיח וכל הפסטים שבה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכא"א ואשים נשים וטף וכולם יחד (ובלי המנוחה "כיום אחד") באופן ד"יקהל גדולי" לשון יחיד (משיחת פורים ה'תשמ"ז - בנתי מנהג)

מראים את המקור בגלוי כו'), ואם-כן מתעוררת השאלה:

מהו פשר השינוי אשר דוקא בשנים האחרונות, הנה בכל התוועדות מדברים באריכות, ולעתים קרובות ביותר – אחדות הק' והגאולה?

הרי היו התוועודיות רבות בשנים הקודמות (בשנים הראשונות) וכן ריבוי התוועודיות ושיחתן של רבותינו נשיאנו שלפניו, ובין אמנם ההכרח, מומן לימן, אודות ענינים אלו, אבל לא עשו מהו עיקר גדול כל כך, ואולי עתה – בכל התוועודיות משתדלים לבחור את המאמרים בענין זה ולהזרז עליהם, ולהדגיש פעם אחר פעם את השייכות של הגאולה לכא"א מישראל "לממדל ועד קסין" ובלשון פסק דין הרמב"ם (שכתב את ספרו לכל אחד "ליקטן ולגדול"):

"צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב כי עשה מצוה אחת הרי חברי את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגורם לו ולהם תשועה והצלה".

והשאלה היא: דברי הרמב"ם מייסדים על הגמרא במסכת קידושין (כמצויין במפורשי הרמב"ם) ומאז שהרמב"ם נדפס ונתפרסם – נתפרסמו בתור פסיד ברמב"ם, לאחר זה הובאו במפורשי הרמב"ם בכמה שו"ת וכו', ואעפ"כ לא מצוינו שיחזרו על זה פעם אחר פעם, בלי הרף – מלבד בזמנים מיוחדים ביותר ובמקומות מיוחדים, וגם בהתוועודיות של רבותינו נשיאנו, ואפילו בשנים הקודמות בתקופה האחרונה – לא חזרו על פסק דין זה אלא בזמנים מיוחדים. ואם-כן, מהו הטעם לשינוי בזמן האחרון? . . .

והנה, חפשי מה יכול להיות הביאור, דבר עד שהביאור היחיד שמצאתי הוא,

שיחה בפרסום ראשון

הזידוש של משד רבינו בפי ראדא

משיחת ש"פ ראדא, א' דרי"ח אלול ה'תשכ"ד*

נצלד ונצרך ע"י מערכת "יחי המלך" – ע"פ רשימה פרטית

א. בתחלת הסדרה על הפסוק "ראדא אנכי נתון לפניכם היום ברכה וקללה", מביא רש"י את המילים "ראדא אנכי נתון. ברכה וקללה" ומפרש "האמורות בהר גריזים ובהר עיבל". ובפשוטו ה' קשה לרש"י מדוע הפסוק אומר "ברכה וקללה" ולא מפרט מהם הברכה והקללה, וע"ז מפרש רש"י "האמורות בהר גריזים ובהר עיבל".

ובזה מתרץ רש"י גם מדוע לא כתוב הברכה והקללה (בה"א הידיעה), כיון שכאן מדבר על הברכות של הר גריזים וכו' ולפי פירשה זו עדיין לא דובר כלל על הברכות שונאמרו בהר גריזים לכן לא שייך לומר הברכה.

ב. וצריך להבין, מדוע רש"י לא מפרש בפשוטו ש"ברכה וקללה" הכוונה היא לברכות וקללות שונאמרו כמה פעמים בחמשה חומשי תורה (בפ' בחוקותי וכו'), ואז הפסוקים שברכה וכו' פירושינו יזנו בפשוטו, ואח"כ בי"ח' כי בינא" (כט) מתחיל ענין חדש – הברכה וכו' שונאמרו בהר גריזים ובהר עיבל?

ולכאורה ה' אפשר להביא סייע לפירוש רש"י ממה שכתוב (יא, כט) "ונתת את הברכה על הר גריזים", שהכוונה ב"הברכה" (בה"א הידיעה) היא הברכה שדובר עלי' כבר, שאז יש לומר ש"הברכה וקללה" שבפסוק הדאשון הם הברכה וקללה שונאמרו בהר גריזים וכו'.

אלא שלפי פירוש רש"י ז' אינה ראי' זו אינה ראי' מביא שם (יא, כט) את התיבה "הברכה" ומפרש שהיא לא הולך על הברכה שישאמרו בהר גריזים כו', אלא כתרומתו "ית מביא את המבוכים", וא"כ הודא קשיאי לדוכתא: מדוע אומר רש"י שהפסוק הראשון מדובר בענין הברכה והקללה שונאמרו בהר גריזים וכו'?

ג. והנה יש מפרשים האומרים בפשוטו ש"ברכה וקללה" הכוונה לנתת לנתת ברכות כו' שונאמרו בתורה כמ"פ, שעלולם מתכוון הפסוק "את הברכה אשר תשמעו", שאם תשמעו יהי טוב ואם לא ח"ו אז יהי' החיפ, ע"כ "אם בחוקותי תלכו וגו'", ואח"כ בי"ח' כי בינא" מתחיל ענין חדש בנוגע לברכות וקללות שונאמרו בהר גריזים ובהר עיבל.

ולכא' פירוש זה מובן בפשוטו הענין ובפשוטו הכתובים, ומדוע רש"י לומר פירוש אחר שאינו מובן ע"פ פשוט?

* הקטע המביא הוא שיחה א' מהתורגמות זו. חלק ניכר מסוף התורגמות נדפס בשורות קודש תשי"ח ח"ב ע' 375 ובלקי"ש ח"ט ע' 288 ואילך. התורגמות כולה (מחללת שיחות נוספות שעדיין לא פורסמו) תפיע בעיניה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תשי"ח.

טובים וא"כ, בודאי ש"מפיד הן נגאלין".
(משיחת ש"פ וראא ה'תשס"ז - בלתי מוגה)

באמת העולם אינו שקול

כאשר יהודי עשייה השבון – שאינו אמיתי – אורות השכת הגלות כו', ומסקנתו היא – שזו מצב המביא לדין האוש ח"ו – אומרים לו שהקבי"ה הבטיח כבר "אהי אשר אהי", "אהי" עצם בצורה", ובודאי יוציא הקב"ה את ב"י מהגלות.

ואומרים לו ליהודי – שע"י כל פעולה שהוא מסיף בעניני התורה המצוותי, הרי הוא מקרב וממחר את הגאולה העתידה.

ולכן, אפילו אם המצב הוא אמנם באופן בלתי יוצר כו' (לפי השבון) – הרי איתא בתקוני זוהר שע"י עבודתו של צדיק אחד בלבד (ויעמד כולם צדיקים!) פעל כעולת ענין הגאולה.

וכפסיד הרמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי תכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי דעתו, וגורם לו ולהם תשועה והצלה". זאת אומרת: באמת אין זה מעמד ומצב דעולם שקול כו', מכיון ש"יעמד כולם צדיקים" (וע"כ רובם ככולם), וישנו ריבוי מופלג של עניני תומי"כ כו', אבל אפילו אם לפי דעתו העולם הוא שקול – הרי ע"י מצוה אחת בלבד מוכריע את עצמו ואת העולם כולו לפי דעתו!

(משיחת ש"פ שמחת ה'תשס"ג - בלתי מוגה)

קיום הלכה זו הוא ענינו הפרטי?

לאחרונה התעוררה שאלה אודות השינוי בעניינים המדוברים בהתורה והתורה: והקדמה: ברור שכל המדובר אינו "המצאה" חיי'י, אלא לקוח מספרים. מפרדשי חז"ל, ומאמרי רבותינו ושיאנו וכיו"ב (ועד שבחמלק ממדבריו

הרי . . . הרמב"ם מביא וצדיק "צריך לל אדם שיראה עצמו כל השעה כולה כאילו חצוי זכאי וחצוי חייב. . . עשה מצוה אחת, הרי תכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי דעתו, וגורם לו ולהם תשועה והצלה" וא"כ, אך אפשר שלא להרעיש על ענין זה? . . .
(משיחת ש"פ פמודי תשד"מ - בלתי מוגה)

ביצד יפולם לחמת ל"צדיקים"?

ביצד יפולם לשבת בשלוח – כאשר יודעים שינוי פסידו ברמב"ם שהעולם כולו שקול, וע"י "מצוה אחת, הרי תכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי דעתו, וגורם לו ולהם תשועה והצלה" . . . כלומר, לא זו בלבד שביכולתו לפעול איה תיקון בעולם, אלא שביכולתו לגרום "תשועה והצלה" לכל העולם! וכיצד יפולם "להתנפח" ולהמתין ל"כניבתיים" – כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח-נפש, שאז צריך אפילו ישרו-גדולי להפסיק באמצע עבודת יום הקדוש בקדוש הקדשים, ולצאת לפנות גל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספקא – שמה ויכל להציל יהודי שנמצא שם?!

יעשה כא"י"א חשבון צדק בפשוט: כמה "גרות להארי" הדלקת בערב שבת ה', וכמה "גרות להארי" הדלקת ביום שלפני? . . .

הגיע הזמן להתעורר מהאיריטות והתדרמה – בלשון הרמב"ם: "עורר שינוים שנתכנס ונרדמים הקיצו ממדמדם", ולחריש את עצמו (י"ארינינווארפן איד"י) מתוך מסיחה ותמינה בעבודה דהפנת המעילינית חוץ.

(משיחת ש"פ מתגלות ה'תשס"ה - בלתי מוגה)

הכרעת הכף היתה לפני זמן רב

הכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלג של מצוות ומעשים

ד. ויזון בהקדים קושיא נוספת:

בפירושו מפרש רש"י רק מהי הברכה וקללה, וכתב שהן האמורות בהר גריזים ובהר עיבל, ואם-כך אינו מובן מדוע מביא בתחילת פירושו את התיבת "ראה אנכי נותן", הרי מספיקות התיבת "ברכה וקללה"?

ואי-אפשר לומר שרש"י מציין את שם הפרשה, היות וכמדובר כמה פעמים יש פרשיות בתורה שרש"י אינו פותח בהם את פירושו בתיבת שבטם נקרא את הסדרה, ואודות, ברוב פרשיות התורה רש"י אינו מביא בתחלה את שם הפרשה, וא"ל אינו מובן – מדוע מביא כאן רש"י את התיבת "ראה אנכי" ונבפרט לפי הדפוסים שהכניסו גם את התיבה "נותן" (שהו כבר בכלל לא מובן גם אם נאמר שרש"י מציין את בתחילה את שם הפרשה. המעתיק!).

על-כן מוכרחים לומר שהתיבת "ראה אנכי נותן", הן המהיזיבת את רש"י לפרש את פירושו ש"ברכה וקללה" הן האמורות בהר גריזים ובהר עיבל, וכדלקמן.

ה. והביאר הוא:

לרש"י קשה מהו הענין שמשטה רבינו בא ואומר לפני ישראל: "ראה", הסתכלו ושימו לב, "אנכי" – משה רבינו – "נותן לפניכם היום", זאת-אומרת, שמשטה אומר שהוא בא כעת לחדש חידוש, ואם נאמר ש"ברכה וקללה" הכולנה לברכות שאמרו כמה פעמים בתורה – אין זה חידוש, שהרי בני ישראל כבר על-כך מדעו מפי בחוקתי, ש"אם בחוקתי תלכו" אזי "ונתתי לעמלים בעתם" ואם לא אז ח"ו החיפץ.

וקשה זה מכייע את הפירוש ב"ברכה וקללה", שהכוונה היא לא סתם ברכה וקללה, אלא לברכה וקללה "האמורות בהר גריזים ובהר עיבל".

וזהו מה שרש"י לומר מהתיבת "ראה אנכי" – שמשטה רבינו בא ואומר: "ראה", (קיינדערלאך!) בואו ושמעו, שימו לב – אני עומד כעת לומר חידוש! ומיהו המחדש – אנכי משה, ומהו החידוש – ברכה וקללה אם תשמעו נו? לאו שהרי זה לא חידוש, את-הו ידעו כבר בני ישראל 38 שנה קודם לכן, אלא מהו החידוש שמשטה רבינו אומר בלשו "ראה אנכי" (ובפרט עוד לפני הדפוסים שרש"י מעתיק מהפסוק גם את התיבה "נותן")?

– הברכה והקללה "האמורות בהר גריזים ובהר עיבל"!

ו. אבל הא גופא קשיא: מהו החידוש בברכות וקללות שונאמרו בהר גריזים ובהר עיבל – הלא גם שם הל' הוא אם תשמעו כו'?

והענין הוא: ההבדל בין ברכות סתם לברכות "האמורות בהר גריזים ובהר עיבל" הוא, שבהר גריזים ובהר עיבל אין חילוקים בין בני ישראל, דבר גריזים נפעל הענין שבנ"י ערבים זה לזה, וזה בא לידי ביטוי אח"כ גם בהלכה שאחד מוציא את חברו ידי-חובה בברכה.

וזהו מה שרש"י מפרש בפ' נציבים עה"פ (כט, כה) "הנולות לנו ולבנינו", שהנולות וכו' זהו מה שנושעו בנ"י ערבים זה לזה בהר גריזים ובהר עיבל, והחידוש שה' אז הוא, ש"אם תשמעו" יהי טוב לכם ולשני, ואם לא תזוהירו את השני זה יפגע אפי' בשומר תומ"צ.

המשך השיחה בסוף עמוד 14

תמיד לראות את עצמי, ואת העולם כולו, כשקול (מחצה על מחצה) ותוספת של דבר טוב אחד מכריעה לכף וכות – ממתיסס הדבר גם לילד.

(מסתמך כפלי - ג. דסליחות ה'תשמ"ז)

בכל רגע, כל השנה

כמדובר כמה פעמים שמכיון שבחתי"ק השלישי בניו ומוכן למעלה, וצריך רק להתגלות ולדרת למטה – הרי יכול להתגלות גם בלילה (אף ש"איך בניו מקדש בלילה?), וכן בשבת ויו"ט (למרות השק"ט אודות הענין דתחומין). וכן בערבי שבתות רכ"ז השבת) – ללא מפני שעסקים בהכנת רכ"ז השבת) – ללא כל מדידה והגבלה, כפסק דין ברור ברמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו וצאי וחציו חייב .. עשה מצוה אחת, הרי חכרעו את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, ורם לו ורחם תשעה הצלה", כלומר, בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה, ביום או בלילה, בימי החול או בשבתות וימים טובים.

בכחו וביכולתו של יהודי לקיים "מצוה אחת" במעשה בדיבור או במחשבה, ולפעול על ידה "תשעה והצלה לו ולכל העולם כולו", תשעה והצלה האמיתית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו! (משיחת ש"פ פקודי ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

הרמב"ם מברכי וצווק

ומכאן תשובה נוספת לאלו הסועים: מה פתאום "מורעליים" עוד הפעם, לא נתנים מנוחה וכו'... ועושים "שטוהים" אודות הצורך להסיף בתפצת התורה והיהדות – הרי לא עבר זמן רב מאז ש"העלעלי" אודות ענין זה בהתמודדות שלפני... ומה מרעישים שוב על ענין זה?

רק ללוחץ על הכפתור הנכון

וכל זה – גם אם אינו מבין בשכלו – כיצד נפעל הדבר, שכן, לא נוגע כאן ענין של שכל וחבה, כי אם, מעשה בפועל, ובלשו הדין: הקדמת נעשה לנשמה, שהוא "ככל" שניתן במתן תורה עבור כל באי עולם, שבנוגע לקיום רצונו של הקב"ה יש להתנהג באופן ודקדומת נעשה לנשמה.

וכאמור, ענין זה אינו קשור עם "דת" ו"אמונה" – שהרי רואים במוחש שפעולות השנינו בעולם כולו ע"י להיצת כפתור יכולה להיעשות גם ע"י אדם שאין לו שום מושג בהנבחר הדבר, אם רק ילחץ על הכפתור הנכון; וכן הוא בנדו"ד – שפאשר יזמין לו הקב"ה את הכפתור הנכון, ע"י שלוחיו או ע"י תורתו וכיו"ב – אזי בפעולה אחת ויחידה יפעל "תשועה והצלה" לכל העולם כולו. (משיחת י' שבט תשמ"ז - בלתי מוגה)

גם מעשה של ילד קטן

תכופות אני רואים אפילו בחיים היום-יומיים, כי מעשה, דיבור, או החנה של ילד, הנעשים כרגיל בתמימות טבעית של ילד, עושים רושם רב ומשפיעים על מבוגרים, ואף – על הנחתם.

יתר על כן, כפי שהתורה, תורת חיים, מסבירה, יש למעשי הקטנים והקטנות תוקף בולבול, ומולא גם בהלכיות עולם, במציאות המוחשית של ענייני העולם.

הרי ידוע מאמר חכמני ו"ל: אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל (-) לימוד התורה) תניקות של בית רבן.

האמור קשור גם עם האש השנה. יום הדין (גם) של מדינות ושל אנשים בפרט . שכן בהתאם להדגשה (של הרמב"ם) שהאדם צריך

הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לבן ונתן, וגוים לו ולהם תשועה והצלה” כלומר אדם אחד, ע”י פעולה אחת – יש בכוח לפעול ”תשועה והצלה” לכל העולם כולו.

אמנם, ענין זה הוא באופן של אמונה, כלומר יהודי הוא מואמן בן מואמני, ולכן מאמין באמונה מוטטה פסיכ”ה הזמנים – הלכה בתורה – הוא בודאי אמת לאמיתו, אבל אפייני, רצונו שיספידו לו את הדבר גם בשכל הפשוט, עד כדי כך, שיוכל להסביר את גם לאנשים יהודים, אשר, דברי הרמב”ם בספרו ”משה תורה”,”יד החזקה” לא נועדו עבורם (אם כי הרמב”ם שימש בתור ”מורה נבוכים” גם לאהר”ע, כדוע בדברי נבי חיי).

ובכן, במינוי אלו – רואים דבר זה במוחשי: אדם אחד, יענר קטור”י, בפעולה אחת בלבד, לחיצת כפתור – יכול לפעול שינוי בכל העולם כולו!

אדם זה אינו צריך להיות ”מלומד גדול” שיודע ומבין כיצד פועל ה”איטום”, וכיצד יתכן שלחיצת כפתור תפעל בכל קצוי תנול: לא נוגע כאן ענין של שכל התננה, כי אם מעשה פועל – לחיצת כפתור:

ואם הדברים אמורים בכינון הבלתי-רצוי, שיש לחשוש מפעולה כזו ע”י אדם שאינו שפיר בלעתו (וייטי קיין נאדמאלער מענטש”) הן מנקודת מבט אלקית, והן מנקודת מבט אנושית, ”לשבת יצרה” – הרע נאכטיכ שבורא העולם ומנהיגו קבץ בעולם את האפשרות שיוכלו לנצל זאת בכינון הרצוי.

ובפשוטו: שעי”י פעולה אחת (לחיצת כפתור) במילוי רצונו של הקב”ה (שבע פעוות בני נח – עי”י כל באי העולם, ות”י”ג מצוות התורה – עי”י בני”י) – יכולים לפעול שינוי לטובה בכל העולם כולו, עד ל”תשועה והצלה”.

שעי”י ”הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לבן ונתן”! – אלא מה מוכח שקיום המצוות צריך להיות חדות בדיעה שע”י פעול המצוות שיעשה ה”הצלה” לעצמו ולכל העולם כולו (מלבד עצם קיום ציוני הקב”ה שזוהי הכוונה העיקרית דקיום התמו”א].

(משיחת ליל שמת”ח תשד”ח - בלתי מוגה)

שאלה ותשובה

שאלה: מהו גודל התועלת כשיצליח המשתדל ויהודי אחד יניח תפילין פעם אחת, והכי בשביל תחת תפילין פעם אחת, כדאי להשתדל בהשתדלות גדולה?

מענה: . . . פסק דין מפורש ברמב”ם (הל’ תשובה פ”ג ה”ח) צריך כל אדם שיראה עצמו כי באילו חצוי זכאי וחצוי חייב, וכן כל העולם חצוי זכאי וחצוי חייב כ”י, עשה מצוה אחת הרי חכרע את עצמו ואת כל העולם כולו לכך זכות וגוים לו ולהם תשועה והצלה כ”י. ומי שמקבל עליו פסיד הרמב”ם בזה – בטח ישתדל באופן המתאים לפעולה המכריעה את כל העולם כולו לכך זכות וגורמת תשועה והצלה כ”י”.

(מקצ”ו ש”י עמ” 274)

הלימוד מפעצת האטום

כאשר מנישהו שואל כיצד ניתן לפעול בתקופתנו זו שהעולם יהי ”יזירה” ו”יגן” להקב”ה – אמורים לו: אדרבה – דיקא בתקופתנו זו תגלה בעולם כח אדיר, שע”י כמות הכי קטנה יכול אדם אחד ויחיד לפעול שינוי עיקרי בכל העולם כולו. ענין זה – הוא פסיד מפורש ברמב”ם:

”יצרך כל אדם שיראה עצמו .. וכן כל העולם התי זכאי כ”י, עשה מצוה אחת, הרי

הכרעת העולם לבן זכות

[הקרבת המרי: מרור חדש זה לקט בתוכי שיהיה וארות קודש מבי”ק ארזו”ר מלך המשיח שליט”א בענין אחד מעניני משיח וגאולה הרבים, בנסיון להפצתו ולסכנו מכל המשיח ומשפיוותיו.

בתחילתו יבוא הסבר קצר על הנושא המוקדם ובתוכו יהיו מילותיו ה”י של הרבי בל”ב, כמ”כ בשו”ג יבוא מראי-מקומות הערות מהמ”ל והערות כ”ק א””ש באת ככת שונה וגדול, המדור יתחיל במדור דו-שבועי ובמשך הזמן יהפוך א””ה לשבועי.

נשמח לשתף את קהל קוראינו בחופר הרעיונות למדור זה: אם יש לכם מענה או שיהיה מהכי שלא נתפוסמו עריית, אנא שלחו אותם אלינו בהקדם, חכות הרבים תלוי בכם].

חלק א

במשך כל השנים מצטטם כ”ק ארזו”ר מלך המשיח שליט”א את דברי הרמב”ם בחל’ תשובה (ג, ד) כיצד מעשה אחד של יהודי בכוחו להביא ישועה והצלה, כאשר, מסביר הרבי, הכונה היא ל”תשועה והצלה” האמיתית – המאלה האמיתית והשלימה מואת פגעים ביאר הרבי הלכה זו מיוחדת שונות, ובכל פעם הנייש את ה”מפלא”ר דא פלא”ח” – שיחודי יוכל עי”י תנועה אחת לשנות דחלוטין את מצב העולם כולו בשנת תשמ”ח אפר הרבי כי הדבר היחיד שעדיין לא נעשה כדי להביא את המשיח הוא להביא לדיעתו של כנא””א מישראל שקום הלכה זו ברמב”ם הוא ענינו הפרטי לקראת הבנסנו לחדש אלול, ”חדש התשובה” מוכח ביה קטפ ראשון של קטעי שיחות בענין הלכה זו הקשורה לענין התשובה שנעשית בשעתא חדא וברגעא חדא

להחזיר זאת בקיום המצוות

קיום התורה והמצוות הוא מתוך הרגשה שעל ידי זה פועל הוא בכל העולם כולו. כלומר: אע”י שפעולתו של יהודי בעולם אינה באופן של התעסקות עם מציאות העולם, כי אם פעולה שעוסקת בדרך ממילא – מ”מ, קיום התמו”א צריך להיות מתוך הרגש שע”י הוא פועל בכל העולם כולו.

ואע”י שהכוונה העיקרית דקיום התמו”א צריכה להיות כדי לקיים את ציוני הקב”ה, באופן קדשנו במצוותנו ורצונו” – אנפ”מ ”אשר